

Ἐφημερὶς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἐκτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἐτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννεῖντα... τί καλὰ!
περισσεύματα καὶ πλούτη μᾶς ἐπῆραν τὰ μῆλα.

Ὁ Ρωμῆος τὴν ἑβδομάδα — μόνο μὴ φορὰ θὰ θγαίνῃ,
Κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνῃ.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ 'στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Ἄλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἀνκρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς 'στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆος μᾶς μὴ δικάρα

Τετάρτη τοῦ Μαρτίου κι' εἰκοστή
κι' ἡμέρα ξημερώνει χριστιή.

Ποῦντος διακόσα τέσσερα καὶ μ' ἑννεῖντ' ἀκόμα,
ξένοι μὲ βέλα ἐρχονται 'στὸ κλασικὸ μᾶς χῶμα.

Ὁ «Ρωμῆος» μὲ Βίγγα ψάλλει
ἔρδε Λάζαρε καὶ πάλι.

Ἐρδε Λάζαρε περδέ, τῶν Βαγιῶν τὰ Βάγια,
μὲ χαρὰς καὶ λούλουδα ἔφεραν τὸν Λάζαρο,
ξεφωνίζει 'στὴ Βουλὴν κάθε κουκουδάγια,
βγαίνουν σιδηρόδρομοι 'στὸ γαῖδουροπάζαρο,
καὶ ἀποξηραίνεται τόνα κι' ἄλλο ἔλος...
οὔνα, ντούε, ἀλὰ τρέ, καὶ θὰ πάρουν τέλος.

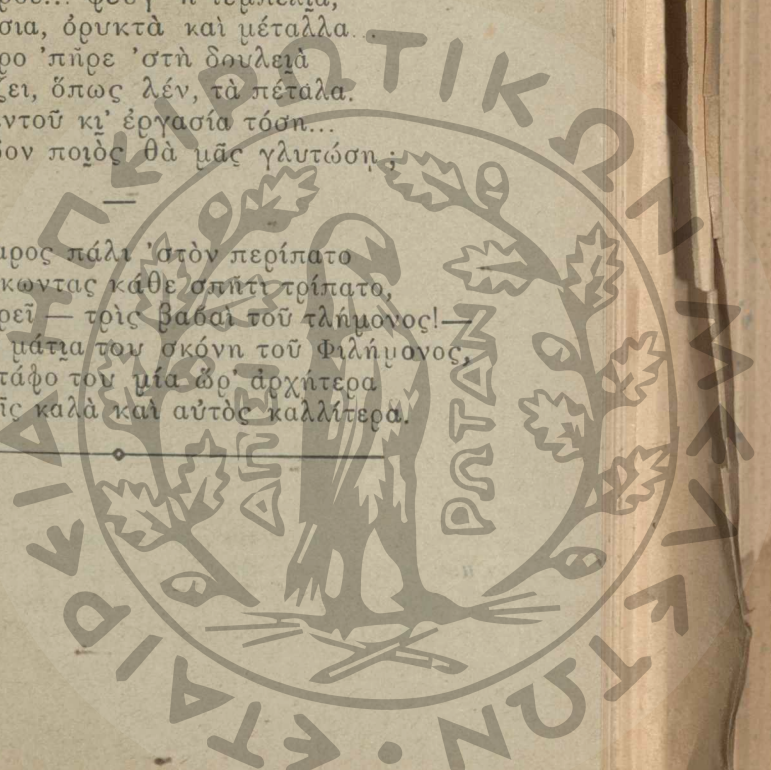
Ἐρδε Λάζαρε περδέ... ἡ Βουλὴ μὲ ζῆλον
τυπωμένα σχέδια μελετᾷ κι' ἀτύπωτα,
κι' ἔτσι βγαίνει ἀνοστον τοῦ «Ρωμηοῦ» τὸ φύλλον
καὶ δὲν βρίσκει ὁ Σουρῆς νὰ σᾶς γράψῃ τίποτα.
Πᾶνε τὰ τρεχάματα κι' οἱ καιροὶ ἐκεῖνοι,
ὅπου ἕνα κούνημα τοῦς Ρωμηοὺς ἐκίνει.

Ἐρδε Λάζαρε περδέ... τὴ Βουλὴν ἀξία!...
σ' ὅλους μᾶς ὑπόσχεται βίον Παραδείσιον,
συζητεῖται μὲ σπουδὴν συμύρις ἡ Ναξία
κι' ἀφθονον ἐξάγεται τὸ γνωστὸν μαγνήσιον.
Συζητήσεις σήμερον ἀληθῶς σοφαί...
δὲν ἐπῆραν ἄδικα τὸν πολὺ λουφέ

Ἐρδε Λάζαρε περδέ... φεύγ' ἡ τεμπελιά,
συμύριδες, μαγνήσια, ὀρυκτὰ καὶ μέταλλα.
ἡ Ἑλλάς κατήφορο 'πῆρε 'στὴ δουλειά
κι' ἔτσι δὲν τινάζει, ὅπως λέν, τὰ πέταλα.
Σιδηρόδρομοι παντοῦ κι' ἐργασία τόση...
ἀπὸ τόσην πρόοδον ποῖός θὰ μᾶς γλυτώσῃ;

Ἐρδε Λάζαρε περδέ... αὖρα δόξης πνέει...
τὰ μεγάλα χρέη του ἕνας δὲν ἠμέλνσε.
πᾶνε τὰ κουνήματα κι' οἱ Σαῖν-Ζούστ οἱ νέοι
κι' ὅλοι των ἐργάζονται καὶ βομβοῦν ὡς μέλισσαι.
Πρόοδος ἀνέλπιστος, πρόοδος μεγάλη,
κι' ὁλοένα ἐρχονται ξένοι κι' Ἀγγλογάλλοι.

Βγῆκε καὶ ὁ Λάζαρος πάλι 'στὸν περίπατο
καὶ κυττάζει χάσκοντας κάθε σπητὶ τρίπατο,
ἀλλ' ἐνῶ παρατηρεῖ — τοὺς βαδαὶ τοῦ τλήμονος!
μπαίνει μὲς 'στὰ μάτια του σκόνη τοῦ Φιλήμονος,
καὶ γυρνᾷ 'στὸν τάφο του μὴ ἄρ' ἀρχίτερα
καὶ περνοῦμ' ἐμεῖς καλὰ καὶ αὐτὸς καλλίτερα.

καὶ δὲν θὰ δώσης ἄδειαν εἰς ἄπιστον ἄχρετον
 νὰ μεταλάβῃ τῶν σεπτῶν καὶ ἄχράντων μυστηρίων,
 ἀλλὰ γνωρίζω πρὸ πολλοῦ πῶς εἶμαι κολασμένος,
 πῶς εἶμαι ὁ Ἀντίχριστος ὁ μεταμορφωμένος,
 πῶς ὅλα τὰ δαιμόνια πνευμάτων σκοτεινῶν,
 τοῦ ὁ Χριστὸς ἐξέβηκεν ἐκ τῶν Γαδαρηνῶν
 καὶ ἐπὶ ἤδησαν στριγγλίζοντα ἑστῶν χοίρων τὴν κοιλίαν,
 τὰ ἔχω μέσα μου, παππᾶ, χωρὶς ἀμφιβολίας.
 Γνωρίζω τὸ ἀπαίσιον καὶ σκοτεινόν μου μέλλον,
 πῶς δὲν θὰ ἴδω πώποτε τὴν ὄψιν τῶν ἀγγέλων,
 πῶς θὰ ψηθῇ ἑστὴν Κόλασιν τὸ ἀχαμνὸ κορμί μου
 καὶ ὁ Διάβολος νυχθημερόν θὰ πίνη τὸ ζουμί μου,
 ἀλλ' ἂν μὲ κάμῃς σύ, παππᾶ, τῆς ἀρετῆς σου μύστην
 καὶ κατορθώσης ἀληθῶς μικρὰν νὰ δώσω πίστιν
 εἰς τοῦ σοφοῦ Πρωθυπουργοῦ τὰ νέα περισσεύματα
 καὶ ἅς εἶναι κουλουβάχατα καὶ φουσκωμένα ψεύματα,
 εἰς τοῦ κυρίου Θεοδώρῃ τὴν μαύρην ρητορείαν,
 ποῦ φέρει τὴν καταστροφὴν καὶ τὴν πανολεθρίαν,
 ἑστὸς ῥήτορας τοὺς νηστικούς καθὼς καὶ ἑστὸς χορτάτους,
 ἑστὴν δόξαν καὶ τὸν ὀλεθρον τοῦ ἔθνους καὶ τοῦ κράτους,
 εἰς τὴν ψευδῇ ἀλήθειαν, ἑστὸ ἀληθεύον ψεῦμα,
 ἑστῶν δικαστῶν τὸ δίκαιον καὶ ἑστὸ εὐθύ των πνεῦμα,
 ἑστῶν ντιστεγκὲ τὰ αἵματα καὶ τὰ μεγάλα γένη,
 ἑστὴν θεοσέβειαν καὶ σοῦ καὶ κάθε τραγογένῃ,
 ἑστὰ ἱερὰ διδάγματα τῶν ἱεροκηρύκων,
 ἑστὴν μὴ μοῦ ἄπτου ἀρετὴν τῶν ἐναρέτων οἰκῶν,
 ποῦ βρωμα πίσω της σκορπᾷ καθὼς καὶ ἡ Μεφφίτις
 καὶ ἡ ρεμουλα φαίνεται καὶ εἶναι ἡ τρυφή της,
 ἑστῶν γυναικῶν τὸ ἄμωμον καὶ τὴν ὀρθοφροσύνην,
 τὴν νόμιμόν των σύζευξιν καὶ τὴν ἐγκυμοσύνην,
 ἑστὸ ἄσπιλον τοῦ κάλυκος εὐχύμου παρθενίας
 καὶ ἐν γέν' εἰς πᾶσαν ἀρετὴν αὐτῆς τῆς κοινωνίας,
 ὦ! τότε ἄξιός παππᾶς ἐμπρός μου θὰ φανῇ
 καὶ Πατριάρχης ἡγήτορας σοῦ πρέπει νὰ γενῇ.
 Π.—Ἐλα κοντά μου, ἄνθρωπε, καὶ θὰ σὲ συγχωρήσω.
 Φ.—Φοβοῦμαι, πάτερ ἅγιε, πρὸς σὲ νὰ προχωρήσω,
 φοβοῦμαι τὴν τῶρολόγι μου μὲ τρόπο μὴ σουφρώσης
 καὶ ἑστὰ καλὰ καθούμενα νὰ μὴ μὲ μαχαίρῳσης.
 Π.—Ἀφορισμένος ἐς ἄνθ' νὰ εἶσαι, τρισκατάρατε...
 μακρὰν μου, πνεῦμα πονηρόν, μή μου τοὺς κύκλους τάραττε.
 Φ.—Συγχώρει, πάτερ ἅγιε, τὴν ψυχικὴν μου νόσον
 καὶ χύσε εἰς τὸ πνεῦμά μου τῆς πίστεως τὴν δρόσον.
 Π.—Μακρὰν...
 Φ.—Παππᾶ μου, τοῦμπαλιν ἑστὸς πόδας σου θὰ πέσω.
 Π.—Μακρὰν μου, Δαίμον ἄπιστε... ἀφορισμένος ἔσο.

(Φεύγει μὲ φρίκην ὁ παππᾶς ἀνάθεμα εἰπὼν
 καὶ ὁ Φασουλῆς ἀπέρχεται τὸ στήθος του κτυπῶν).

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ Φιλοποίμην ὁ θερμός, ὁ Παρασκευαΐδης,
 ποῦ πρόθυμον εἰς πᾶν καλὸν ἐργάτην θὰ τὸν ἴδῃ,
 τὸν Λάμπρον καὶ τὸν Στάμον τοῦ ἐκδίδει κατ' αὐτῶν
 μὲ τόσην γλαφυρότητα καὶ τόσας ἀρετάς.
 Βιβλίον χρησιμώτατον, διδασκαλίας πλήρες,
 ποῦ πρέπει τώρα καθενὸς νὰ τὸ κρατοῦν αἱ χεῖρες.
 Ὀλίγα λόγια φρόνιμα, ὀρθότατα, σωστά...
 ἰδιαιτέρως ὁ Ρωμῆος παντοῦ τὸ συνιστᾷ.
 Συγχρόνως δὲ σὰς συνιστᾷ τὸν ἱατρὸν Μηνιάτην,
 τοῦ ἱεροῦ Ἀσκληπιοῦ δραστήριον ἐργάτην,
 ποῦ ὄντως ἠὲδοκίμησε εἰς τὴν ἱατρικὴν,
 καὶ ἐκ τοῦ πλησίον ἄστεα καὶ δόκτορας ἰδὼν
 παθολογίαν ἔμαθε τὴν ἐσωτερικὴν
 καὶ κάθεται εἰς τὴν γνωστὴν τοῦ Βούλγαρη ὁδόν.
 Οὐχ ἤττον ἐν χαρᾷ καὶ ἐμεῖς ἀγγέλλομεν μεγάλην
 τὰ νέα Διηγήματα τοῦ Λάμπρου Ἐνυάλῃ,
 ποῦ ἐγκατέστη πρὸ καιροῦ ἐν τῇ Φιλιππουπόλει
 καὶ εἶναι νέος λόγιος καὶ τὸν γνωρίζουν ὅλοι.
 Τέσσερα φράγκα ἡ τιμὴ καὶ ὅλ' αὐτὰ ἑστὸ χέρι,
 φοβεῖται γὰρ ὁ συγγραφεὺς τὸν κάθε κανονιέρη.
 Ἐν τούτοις ἐπευχόμεθα μὲ ὅλην τὴν ψυχὴν
 χρόνους πολλοὺς καὶ συνδρομὰς χωρὶς τινὸς ζημίας
 ἑστὸς Τσιριμώκου τοῦ γνωστοῦ τὴν Νέαν Ἐποχὴν,
 ποῦ κατ' αὐτὰς θὰ ἐκδοθῇ ἑστὴν πόλιν τῆς Λαμίας.
 Τὰ ἴδια καὶ καλλίτερα ἐπεύχομαι συγχρόνως
 ἑστῶν Ἰποδούλων τὴν Φωνὴν, ποῦ εἶναι ὅλη πόνος,
 καὶ περιγράφει τὰ δεινὰ τῆς Κρήτης ἐκτενῶς
 καὶ μὲ αὐτὰ σπαράσσεται τὸ στέρνον καθενὸς.
 Ἀλλὰ ἐπεύχεται καὶ πᾶς, βαρὺν τὸν πόνον φέρων,
 ταχέως νὰ ὀνομασθῇ Φωνὴ τῶν Ἐλευθέρων.

Καὶ μιὰ ξεχωριστὴ
 καὶ πρὸ καιροῦ γνωστὴ.

Φωκόλ, γραβάταις διαλεκταῖς, διάφορα καπέλα
 τοῦ Λίνκολν, Μπέννερ καὶ Λαβίλλ, ποῦ εἶναι μιὰ πρέλιν
 ρεπούμπλικαις ἀντάμικαις, μπαστούνια, μανικέτις,
 στολίδια ὅλων τῶν εἰδῶν καὶ ἄλλα καμπαέτις,
 ὅλα τῆς ὥρας πράγματα καὶ ἀληθῶς ὠραῖα,
 πωλοῦνται εἰς τὸ μαγαζὶ Βασίλη τοῦ Κασδόνῃ,
 ὅπου εὐρίσκεται κοντὰ εἰς τὴν Καπνικαρέα,
 καὶ ἅς τρέξῃ μὲ τὰ τέσσερα τὸ κάθε κουφαῖδόνι.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς ἑστὸ σπῆτί μου ἀνέβῃ,
 ἑστὴν Νεάπολιν ἀπάνω — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
 μὲ ξενοδοχεῖον Ξύδη, — δρὸ ἑστὸ λείδι τρεῖς ἑστὸ εὐδί.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου κονιστρὸς πολὺς.